

РЕШЕНИЕ

№ 1140

гр. София, 22.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав,
в публично заседание на 22.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **12469** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и сл. от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК), вр. чл. 10, ал. 1 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка на Европейския съюз (Наредба № Н-9/16.12.2009 г.), вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК.

Образувано е по жалба на BROSE FAHRZEUGTEILE SE&CO. Kommanditgesellschaft, WURZBURG, Германия, с VIN DE814944728, с адрес за кореспонденция: Deutschland, Ohmstrase 2a, 97076 Wurzburg, наричано по-долу „Брозе Вюрцбург“, чрез пълномощниците адв. Ю. М. и адв. С. В., срещу Акт за прихващане или възстановяване (А.) № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г., издаден от М. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите в ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 1575/11.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. (ДОДОП - С.) при Централно управление (ЦУ) на НАП.

С жалбата се оспорва А., с който е отказано на жалбоподателя възстановяване на сума в размер на 125 847.47 лв. по реда на чл. 4 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяването на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава - членка на ЕС, представляваща начислен ДДС по две фактури, издадени от БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ SE & КО.КГ, КОБУРГ и БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ SE & КО.

КОМАНДИТ Г., БАМБЕРГ. Излагат се доводи за незаконосъобразност на акта поради противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона. Оспорват се изложените от органите по приходите мотиви, че доставките на инструменти, предназначени за изработване на пластмасови детайли, следва да се третира за данъчни цели като част от производството на крайните изделия, които са предмет на ВОД. Твърди се, че липсва идентичност в предмета на доставките, в договорните основания, в данъчните събития, в получателите и изпълнителите по доставките. Поддържа се, че инструментите не са транспортирани извън територията на България, поради което не отговарят на условията за ВОД. С тези аргументи жалбоподателят обосновава твърдението си, че спорните доставки са самостоятелни и като такива подлежат на различно данъчно третиране спрямо крайния продукт, а именно следва да се разглеждат като такива с място на изпълнение на територията на страната със съответните правни последици. Поддържа още че инструментите имат собствена функция и икономическа стойност, а не представляват средство за оптимално използване на произведените детайли. Твърди се, че не почиват на фактически или правни основания съжденията на органите по приходите, че инструментите нямат самостоятелно съществуване, отделно от крайния продукт, като се излагат аргументи за тяхното значение за икономическата дейност на дружеството като отделна движима вещ, амортизируем дълготраен материален актив, използвана както за производство на детайли, така и за части, необходими за подмяна при вече произведени автомобили.

Жалбоподателят счита за необосновани изводите на органа по приходите, че не придобива икономическото право да се ползва и да се разпорежда с инструментите като собственик, тъй като инструменталната екипировка се експлоатира от производителя на произвежданите с тези инструменти детайли. В жалбата се поддържа, че „Брозе“ е пълноправен собственик на инструментите и като такъв има пълното право да се разпорежда с тях, включително да ги предостави за ползване на друг производител на компоненти, в случай, че договорът за производство на частите с българското дружество се прекрати, развали, инструментите бъдат заменени с нови или пък българският производител изпадне в несъстоятелност и др. подобни събития. На следващо място, се сочи, че българският производител на детайли в никой момент не получава правото да се разпорежда като собственик с инструмента, а и факти за обратното не са установени. Твърди се, че е обичайна търговска практика при договорите за изработка изпълнителят да ползва инструменти и части, предоставени от възложителя, което не се отразява на правото на собственост върху предоставените на производителя вещи – инструменти. Поради това сочи, че липсват правни основания да се извлекат изводи за единство на доставката на произведения продукт и доставката на средството за неговото производство. Жалбоподателят подчертава, че липсата на съвпадение в доставчиците по двете доставки (на инструмента и на детайлите) изначално води до невъзможност за приравняването им. Съответно се мотивира липса на основанията по чл. 128 от ЗДДС, сочено от ответника, както и необоснованост на този извод в оспорвания акт. Твърди, че в него не се сочи правно основание за третиране на спорните доставки като съпътстващи по смисъла на горната разпоредба и в тази връзка административният орган не е изследвал относимите към това факти по сделките – страни, предмет, плащания, договорни клаузи. Оспорва се като неотнормирана цитираната в А. и решението на директора на ДОДОП - С. съдебна практика на ВАС и на Съда на ЕС.

С тези аргументи жалбоподателят поддържа, че липсват условията за третиране на спорните доставки на инструментално оборудване като ВОД с нулева ставка. В тази връзка се твърди, че процесните стоки не са транспортирани извън територията на страната, не са изпълнени формалните условия за това – документирани на ВОД по чл. 53, ал. 2 и а. 3 от ЗДДС и подаване на VIES декларации от доставчиците.

Жалбоподателят моли за отмяна на атакувания А. и връщане на преписката на административния орган с указания за уважаване на искането за възстановяване на сумата в размер на 125 847.47 лв. по реда на Наредба № Н-9/16.12.2009 г. Претендира направените по делото разноски, включително адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В. и адв. В.. Поддържа жалбата чрез изявления на процесуалните представители в този смисъл и с аргументи, изложени в представени писмени бележки от адв. В. В.. Представен е списък на разноските по делото.

Ответникът – директорът на ДОДОП при ЦУ на НАП – С., се представлява от юрк. И., която оспорва жалбата. Поддържа мотивите, изложени в атакувания административен акт. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не дава становище по жалбата.

Административен съд София- град, III отделение, 70 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Резолюция за извършване на проверка № П-22221121122568-ОРП-001/14.07.2021 г., издадена от Г. Г. С., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в дирекция „Контрол“, отдел „Проверки“, при ТД на НАП - С., упълномощена със Заповед № РД-01-2430/30.12.2019 г. на директора на ТД на НАП – С., е възложено извършването на проверка от М. Т. П., на длъжност „главен инспектор по приходите“, по искане с референтен номер № [банкова сметка], версия 2021-07-07T09:14:06, подадено от BROSE FAHRZEUGTEILE&CO.KG WURZBURG, Германия („Брозе - Вюрцбург“), за възстановяване на ДДС в размер на 125 847.47 BGN за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., по реда на чл. 4 от Наредба Н-9/16.12.2009 г. А. № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г. е издаден от М. Т. П., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП - С., с който е постановен отказ за възстановяване на данъка. Съгласно установеното от органа по приходите начисленият ДДС е по фактури за доставки от „Брозе – Кобург“ и „Брозе – Бамберг“, които представляват вътреобщностни доставки (ВОД) по смисъла на чл. 7 от ЗДДС на изработени инструменти във връзка с производство на детайли по подадени поръчки от „Брозе – Вюрцбург“, които са облагаеми с нулева ставка съгласно чл. 53, ал. 1 от ЗДДС. В тази връзка са изложени мотиви, че изработването на инструменти – мостри е свързано с производството на крайните изделия и не може да съществува отделно от крайния продукт. С оглед на това органът счита, че доставките на двете представляват една икономическа дейност, поради което същите следва да имат едно и също третиране за целите на облагането с ДДС. Позовава се на практика на ВАС в този смисъл. Допълва, че „Брозе – Вюрцбург“ не придобива икономическото право да ползва вещите и да се разпорежда с тях като собственик, тъй като същите се експлоатират от българските дружества за изработката на крайните изделия. Излагат се аргументи и че НАП не може да коригира издадени от доставчика фактури с неправомерно начислен данък, а това може да направи единствено издателя им по

реда на чл. 116 от ЗДДС.

А. е връчен електронно съгласно чл. 29, ал. 4 от ДОПК, видно от представено удостоверение за връчване на л. 3б, изготвено по реда на чл. 30, ал. 6 от ДОПК, от което е видно, че електронната препратка към съобщението е активирана на 26.07.2021 г.

С жалба вх. № 53-00-1819 от 06.08.2021 г. по регистъра на ТД на НАП - С. и вх. № 23-22-1326/13.08.2021 г. по регистъра на ДОДОП – С., подадена по реда на чл. 152, ал. 1 от ДОПК, вр. чл. 129, ал. 7 ДОПК, дружеството жалбоподател е оспорило горепосочения А. пред директора на ДОДОП – С. с подробно изложени мотиви относно неговата незаконосъобразност и необоснованост. Твърди се, че са изпълнени всички условия за възстановяване на начисления на дружеството данък по доставките от двете немски дружества по Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка на Европейския съюз (наричана по-долу Наредба Н-9/16.12.2009 г.).

По жалбата на дружеството срещу А. е постановено решение № 1575/11.10.2021 г. от директора на ДОДОП – С., при условията на заместване от Е. П., на длъжност заместник-изпълнителен директор на ДОДОП - С., упълномощена със Заповед № ЗЦУ-1891/21.05.2021 г. на изпълнителния директор на НАП и Заповед № 10012/08.10.2021 г. на изп. директор на НАП. С решението А. е потвърден. Възприети са изводите на органа по приходите, че в случая се касае за икономически свързани доставки, които представляват едно неделимо цяло и следва да бъдат третираны еднакво за данъчни цели. Посочено е, че, въпреки че правото на собственост на инструментите е прехвърлено на „Брозе - Кобург“ и „Брозе - Бамберг“ и впоследствие на жалбоподателя, тези дружества не придобиват икономическото право да ги ползват и да се разпореждат с тях като собственици, тъй като същите се експлоатират от производителите ги българските дружества – „МИКРОАК“ ЕООД и „ИНТЕГРЕЙТИД МИКРО-ЕЛЕКТРОНИКС БЪЛГАРИЯ“ ЕООД, за изработката на крайните изделия. Според органа по приходите това потвърждава, че доставките на инструментите и доставките на крайните изделия представляват една икономическа неделима доставка, при която след изготвянето на крайния продукт инструментът губи своето икономическо значение. Приети са за неоснователни възраженията на жалбоподателя за липса на съвпадение на страните по сделките, за отделни плащания по двете вериги доставки и за неизпълнение на условията на закона за третиране на доставките като ВОД. Повторени са като относими към случая решения на ВАС по сходни казуси относно нестандартна екипировка, както и решения на СЕС по депо С-276/09, E. Everywhere L, по дело С-349/96, С. Р. Р. И по дело Levob Verzekehngen и OV Bank във връзка с тълкуване на понятието съпътстваща доставка.

Решението е връчено електронно на дружеството жалбоподател на 19.10.2021 г. по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК, на която дата е активирана електронната препратка към съобщението съгласно чл. 30, ал. 6 от ДОПК (л.26).

На основание чл. 156 и сл., вр. с чл. 129, ал. 7 от ДОПК, А. № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г., издаден от М. Т. П., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП - С., потвърден с горепосоченото решение, е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-909/02.11.2021 г. по описа на ДОДОП – С. и вх. № 43871/15.12.2021 г. по описа на Административен съд София-град.

В съдебното производство е приобщена преписката по издаване и оспорване по

административен ред на атакувания А., представени са писмени доказателства, прието е заключение по назначена съдебно-счетоводна експертиза.

Установено е, че BROSE FAHRZEUGTEILE&CO.KG WURZBURG, е поискало възстановяване на ДДС в размер на 125 847,47 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., по реда на чл. 4 от Наредба Н-9/16.12.2009 г. с искане с референтен номер №[банкова сметка], версия 2021-07-07T09:14:06 по две фактури, издадени от две немски дружества за доставки с код 10 – други, и подкод – 10.1 инструменти, а именно:

- фактура № 702925/10.11.2020 г., издадена от БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО.КГ, КОБУРГ, със служебен номер от НАП [ЕГН], данъчна основа - 133 776.72 лв. и ДДС - 26 755.34 лв.

- фактура № [ЕГН]/31.01.2020 г., издадена от БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО. КОМАНДИТ Г., БАМБЕРГ, със служебен номер от НАП [ЕГН], данъчна основа - 495 460.63 лв. и ДДС в размер на 99 092.13 лв.

По делото няма спор между страните по следните факти:

Икономическата дейност на дружеството жалбоподател е с КОД 27.11 – Производство на електрически двигатели, генератори, трансформатори. Същият не е местно лице и е установен на територията на друга държава-членка – Германия.

БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО.КГ, КОБУРГ и БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО. КОМАНДИТ Г., БАМБЕРГ имат ДДС номер, чрез който извършват доставки на територията на Република България.

С процесните фактури, издадени от горните дружества, са документирани следните доставки:

1. По фактура № 702925/10.11.2020 г., издадена от БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО.КГ, КОБУРГ:

Фактурата е с предмет 1 бр. „PSP елементи“ по поръчка „К-3856-Р-1120“, с данъчна основа в размер на 68 400.00 евро и ДДС в размер на 13 680.00 евро, общо 82 080.00 евро.

Видно от фактура № 9690/13.03.2019 (на лист 55 и на лист 149 от делото), издадена от „Микроак“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] (BG12202453), с получател „Брозе Фарцойгтале“ СЕ & Ко.КГ, Кобург /ДДС № BG3074807290/, предходен доставчик на оборудването е „Микроак“ ЕООД. Фактурата е издадена във връзка с Поръчка за инструментална екипировка № [ЕГН]/24.04.2018 г. /копие на л. 144-148 двустр. и превод на л.184-194/ от „Брозе Фарцойгтале“ СЕ & Ко.КГ, Кобург към „Микроак“ ЕООД. В поръчката са вписани като предмет следните елементи: „Е 17244 – Инструмент за студена вода 1к, четворен L, Проект № К-3856-Р-1120“; „Е 17244 – Допълнителни разходи с обозначение РРЕР, Проект № К-3856-Р-1120“, „Е 17244 – Приспособление 1-гнездово L, Проект № К-3856-Р-1120“ – 2 бр., „Е 17244 – Ускоряване на времевата линия за изпълнение, Проект № К-3856-Р-1120“. В поръчката са описани съществените условия на договора. Като място на изпълнение е посочено, че предметът на доставка остава при доставчика, а собствеността се прехвърля на „Брозе Кобург“. Отразени са сроковете за изработка и техническите характеристики на изделието, преpraщащи към чертеж № F17244-001, включително капацитет за изработка на минимално количество от 93 135 части на седмица на база 15 смени и срок на годност от 8 000 000 детайла. Посочено е, че прехвърлянето на собствеността на поръчаните инструменти се заменя с договор за заем. Уговорено е, че предметът на доставка – инструменталната екипировка, става собственост на „Брозе“ веднага щом тя или части от нея бъдат произведени, включително за незавършените етапи и

документацията за нея. Инструменталната екипировка и документацията за нея остават при доставчика, който се задължава да я съхранява правилно и безплатно, да я третира с дължимата грижа и да я защитава от унищожаване, повреди и влияния на околната среда, да я застрахова в полза на купувача срещу всички застрахователни рискове, да осигури оперативната ѝ годност и да я поддържа за сметка на доставчика в състояние необходимо за производство на стоките в необходимото качество и количество, да извършва инвентаризация. Доставчикът носи отговорност за всички щети, пълно или частично влошаване и всякаква загуба на инструменталната екипировка. В поръчката се уточнява, че купувачът предоставя на доставчика инструменталната екипировка изключително за производствени цели на стоки за купувача или трета страна, посочена от него в писмен вид. Съдържа клауза /чл. 6/, че купувачът има право по всяко време да поиска връщането на отделни или всички инструменти, включително документацията, записи на процеса и всички съществуващи резервни части. Доставчикът е задължен при поискване незабавно да върне инструментите или да ги прехвърли на друго място или трети страни, като му бъдат възстановени разходите за транспорт, навло и опаковане. Предвидена е неустойка в случай на неизпълнение на тези задължения на доставчика. Уговорено е също така, че изработката на екипировката ще се приема след одобрение от купувача въз основа на представени от доставчика определен брой първоначални образци на стоките, произведени със същата при условията на серийно производство, предоставени на купувача, заедно с протоколи от изпитвания или отделна първоначална примерна поръчка за покупка. Одобрението на инструменталната екипировка не създава правно последствие за приемането на стоките, произведени със същия инструмент, като бездефектни.

Установява се пълно съвпадение между предмета на доставка, количество, единична и крайна цена, отразени в поръчката и във фактура № 9690/13.03.2019, издадена от „Микроак“ ЕООД. Последната кореспондира с фактура № 702925/10.11.2020 г., издадена от „БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ“ СЕ & КО.КГ, КОБУРГ, на дружеството жалбоподател, по отношение на цената. Предметът е определен като „Шприцформа екструдирани на диполи, PSP елемент по Проект № К-3856-Р-1120“, тоест може да се направи извод, че същият съпада с предмета на горната поръчка към „Микроак“ ЕООД.

2. По фактура № [ЕГН]/31.01.2020 г., издадена от БРОЗЕ ФАРЦОЙГТАЙЛЕ СЕ & КО. КОМАНДИТ Г., БАМБЕРГ:

Фактурата е с предмет „продажба 0017-7101852, инсталация за лакиране HVAC, поръчка 60000401“, данъчна основа в размер на 253 325.00 евро или 495 460.63 лв., и ДДС в размер на 50 665.00 евро или 99 092.13 лв.

Безспорно е, че предходен доставчик и производител на инструмента – тулинг е „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, видно от представена по делото разпечатка от електронна кореспонденция по e-mail между процесуалните представители на жалбоподателя и това дружество, при която е представен снимков материал на оборудване за производство на детайли, собственост на „Брозе Вюрцбург“, видно от постановено обозначение /табела/. Съгласно Договор за покупко-продажба на употребявани машини и съоръжения, сключен между „Брозе Вюрцбург“ като купувач и „Брозе Бамберг“ като продавач, се прехвърля собствеността върху инсталация за лакиране HVAC, с каталожен № 0017-7101852, и цена от 253 325.00 евро, като оборудването се намира в базата на „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД. Последното използва тулинга за производство на части за жалбоподателя, които впоследствие са предмет на ВОД.

В тази връзка се представят фактура № [ЕГН]/28.07.2021 г. към „Брозе – Вюрцбург“ /л.126/, съгласно която последният е придобил от българското дружество „16683

електронна климатична система HVAC MLBEvo Audi, 2736 бр., с данъчна основа в размер на 26 055.47520 евро, в която не е начислен данък, ведно с товарителница № [ЕГН] от 28.07.2021 г., в която е отразен същият вид и количество стока, както и международна товарителница от същата дата с изпращач „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, получател - „Брозе Вюрцбург“ и място на разтоварване - Вюрцбург, Германия.

Във връзка с извършени ВОД на детайли е представена още фактура № [ЕГН]/05.10.2021 г. /л.129/, издадена от „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД към дружеството жалбоподател, с документирани детайли „16683 Electronic HVAC MLBEvo Audi External Number: C33153-110; Commodity Code: 85389091”, ведно с приложени транспортни документи – две CMR от 05.10.2021 г. /на л. 130 и л. 131/. Посочените в товарителниците количества като тегло отговарят на документирани във фактурата, а вида на стоката е определен като електронни модули. Изпращач е „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, а получател – „Брозе Вюрцбург“, местоназначението на стоката е Вюрцбург, Германия.

Представена е фактура № [ЕГН]/09.03.2022 г. /л.132/, издадена от „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД към дружеството жалбоподател, с документирани детайли „16683 Electronic HVAC MLBEvo Audi External Number: C33153-110; Commodity Code: 85389091”, ведно с приложени транспортни документи – три CMR от 09.03.2022 г. /на л. 133, л. 134 и л. 135/. Посочените в товарителниците количества като тегло отговарят на документирани във фактурата, а вида на стоката е определен като електронни модули. Изпращач е „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, а получател – „Брозе Вюрцбург“, местоназначението на стоката е Вюрцбург, Германия.

Не се спори между страните, че предметът на доставка – инструмент/оборудване, не е транспортиран след производството му в двете български дружества и през целия процесен период се е намирал при производителите „Микроак“ ЕООД и „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, като е ползван от същите за производство на детайли – части за „Брозе Вюрцбург“. Безспорно е, че последните са предмет на ВОД от двете български дружества – производители на оборудването (тулинга) към дружеството жалбоподател.

Не е предмет на спор също така, че „Брозе Кобург“ и Брозе Бамберг“ са регистрирани в страната за целите на облагане с ДДС, а фактурите са отразени в дневниците им за продажби за съответните периоди. Безспорно е и че не са издавани VIES декларации за ВОД по тези две доставки на оборудване.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) по искане на жалбоподателя и с въпроси, формулирани от същия. Изслушано е заключението на вещото лице С. К. и е прието без оспорване от страните по реда на Глава четиринадесета, раздел V от ГПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК, вр. с чл. 144 от АПК. От същото се установява следното:

Вещото лице е анализирано представени от жалбоподателя фактури за доставка на детайли, произведени с процесното оборудване през периода 2021 - 2022 г., които са издадени от „Микроак“ ЕООД, съответно от „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД, с приложена към тях нулева данъчна ставка поради третирането им като ВОД. Въз основа на това е направен извод, че оборудването, закупено от жалбоподателя с фактури № [ЕГН]/31.01.2020 г. и № [ЕГН]/10.11.2020 г., са използвани за календарните 2021 година и 2022 година и продължават да се ползват, което доказва потребление за период надвишаващ 12 месеца.

Посочено е, че в делото не е налична пряка информация за полезния живот на оборудване за лакиране HVAC, т.к. не е приложена цитираната поръчка № [ЕГН] с възложител „Брозе – Бамберг“ и изпълнител „Интегрейтид Микро-Електроникс

България“ ЕООД, като това не става ясно и от приложения договор за продажба на употребявано оборудване. Направен е извод, че от приложените фактури за ВОД с предмет „16683 Electronic HVAC“ с получател дружеството жалбоподател и доставчик „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД е видно, че за 2021 и 2022 година е налице производство на множество детайли или серийно производство за различни календарно-финансови периоди, което обуславя икономическият живот на оборудване за лакиране HVAC да е поне за два календарни периода от време.

Въз основа на поръчка № [ЕГН]/24.08.2018 с възложител „Брозе – Кобург“ и изпълнител „Микроак“ ЕООД експертизата установява, че е налице производство на множество детайли - серийно производство за различни календарно-финансови периоди, което обуславя икономическият живот на Шприц – оборудване да е поне 5 календарни години, предвид това че същият следва да произведе 8 000 000 детайла, с минимален капацитет на производство от 93135 броя за седмица при 15 смени. Предвид това за производството на това количество детайли ще са необходими средно 1288 дни или минимум 5 години при средно между 245 и 252 работни дни.

В заключението е посочено, че по делото не са налични документи, доказващи плащане по доставките на оборудване от жалбоподателя към доставчиците „Брозе Фарцойгтале“ SE & Co.KG, Бамберг /ДДС № BO3077744893/ и „Брозе Фарцойгтале“ SE & Co.KG, Кобург /ДДС № BG3074807290.

От друга страна, е установено, че са извършени плащания от жалбоподателя към доставчиците „Микроак“ ЕООД и „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД с цитирани фактури в основанието за плащане. За част от тези фактури експертизата е установила ВОД на детайли.

Заключението на вещото лице е, че липсват конкретни данни във фактурите относно оборудването или матриците, с които са произведени детайлите.

Вещото лице е анализирано представените по делото писмени доказателства и е формирало извод за липса на идентичност между изпълнителите и получателите по доставките на инструменти, от една страна, и изпълнителите и получателите по ВОД на детайли, произведени с инструментите, от друга. При тази констатация е посочено, че не следва да има общо плащане за оборудване и за детайли.

В съдебно заседание във връзка с поставен от процесуалния представител на жалбоподателя въпрос експертът уточнява, че инструментите, предмет на спорните доставки, представляват машини за производство на детайли и не са напускали територията на България, което дава основание да бъде направен извод за липса на предпоставките на ВОД. В същото време вещото лице не е установило други факти, водещи до извод за попадането им в някои от основанията за освобождаване от ДДС. Счита, че по процесните сделки доставчиците /“Брозе Кобург“ и „Брозе Бамберг“/ са били длъжни да начислят ДДС в издадените от тях фактури. Настоящият състав намира, че последният извод е от компетентността на съда, тъй като касае дейност по тълкуване и приложение на закона.

Заключението на вещото лице се цени от настоящия съдебен състав като обективно и компетентно изготвено, даващо пълен, ясен и точен отговор на поставените въпроси, поради което се взема предвид при постановяване на настоящото решение, заедно с останалия доказателствен материал, събран в производството.

При така изложената фактическа обстановка, съдът приема от правна следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата срещу А. е подадена в срок от лице с право и интерес от оспорване срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, и след като е изпълнена абсолютната процесуална предпоставка на чл. 156, ал. 1 и 2 ДОПК, вр. с чл. 129, ал. 7 ДОПК за обжалване по административен ред. Актът е изцяло потвърден с решението на

директора на ДОДОП - С.. С оглед на това жалбата е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

По същество на спора:

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

При служебна проверка на оспорения акт на основанията по чл.160, ал.2 ДОПК, настоящият състав на съда намира следното:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът проверява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт /акта за прихващане и възстановяване/, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният в настоящото съдебно производство А. № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г. е издаден от М. Т. П., на длъжност „главен инспектор по приходите“, упълномощен с Резолюция за извършване на проверка № П-22221121122568-ОРП-001/14.07.2021 г., издадена от Г. Г. С., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в дирекция „Контрол“, отдел „Проверки“, при ТД на НАП - С., което е компетентен орган по възлагане на проверки съгласно Заповед № РД-01-2430/30.12.2019 г. на директора на ТД на НАП – С.. С оглед на това се налага извод, че атакуваният акт е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му.

Спазена е писмената форма за издаване на акта, има необходимото съдържанието, предвидено в чл. 59, ал. 1 от АПК, вр. с § 2 от ДР на ДОПК. Мотивиран е, включително с подробно изложените фактически констатации на органите по приходите и относимите към тях нормативни разпоредби, които са довели до отказ за признаване на правото на възстановяване на ДДС.

Видно от приложеното копие на А., същият е подписан с квалифициран електронен подпис на издателя му, валиден към датата на неговото издаване, което се потвърждава, както от представените по делото доказателства (л. 37), така и от служебно извършената от съда справка в публичния електронен регистър на доставчика на удостоверителни услуги по чл. 28 ЗЕДЕУУ, в който регистър съобразно чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ и задължението си по чл. 22, т. 4 ЗЕДЕУУ доставчикът на удостоверителни услуги публикува удостоверенията по чл. 24 ЗЕДЕУУ, което публикуване е форма на самото издаване на удостоверение по чл. 24 ЗЕДЕУУ – арг. чл. 25, ал. 5 ЗЕДЕУУ.

Производството е започнало по реда на чл. 4, ал. 1 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г., вр. чл. 81, ал. 2 от ДОПК, по искане с референтен номер № [банкова сметка], версия 2021-07-07T09:14:06, подадено от BROSE FAHRZEUGTEILE&CO.KG WURZBURG, Германия, за възстановяване на ДДС в размер на 125 847.47 лв. за периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2020 г., по реда на чл. 4 от Наредба Н-9/16.12.2009 г. А. е издаден в предвидения в чл. 7, ал. 2 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г. 4-месечен срок. Не се установяват процесуални нарушения, включително такива ограничаващи правата на дружеството жалбоподател в административното производство по издаване на акта.

Доказателствата, послужили за издаването на А., са събрани по предвидения в ДОПК ред и са приобщени към настоящото съдебно производство.

Не се установяват съществени нарушения на процесуалния ред за провеждане на производството по издаване на акта.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 81, ал. 1 от ЗДДС се възстановява платеният данък на данъчно задължени лица, които не са установени на територията на страната, но са установени и регистрирани за целите на ДДС в друга държава членка - за закупени от тях стоки и получени услуги на територията на страната, като редът и необходимите

документи за това се определят с наредба на министъра на финансите /ал. 2 от с.з./. При тази законова делегация е издадена Наредба № Н-9/16.12.2009 г. за възстановяване на данъка върху добавената стойност на данъчно задължени лица, неустановени в държавата членка по възстановяване, но установени в друга държава членка на Европейския съюз, на министъра на финансите.

Съгласно чл. 2, ал. 2 от последната „данък върху добавената стойност по реда на тази наредба се възстановява на данъчно задължено лице, неустановено в страната, което отговаря на следните условия:

1. за периода на възстановяване не е имало седалище и адрес на управление или постоянен обект, от който се осъществяват доставки на стоки и/или услуги с място на изпълнение на територията на страната, или при липса на такива - постоянен адрес или обичайно пребиваване на територията на страната, и

2. за периода на възстановяване не е извършвало доставки на стоки или услуги с място на изпълнение на територията на страната съгласно Закона за данък върху добавената стойност с изключение на:

а) доставки, облагаеми с нулева ставка, транспортни услуги и спомагателни услуги за тях, и/или доставки, за които получателят е лице - платец на данъка съгласно чл. 82, ал. 2 от Закона за данък върху добавената стойност, и/или

б) (В сила от 01.07.2021 г.) доставки на стоки и услуги по режим в Съюза и доставки на стоки по режим за дистанционни продажби на стоки, внасяни от трети страни или територии, за които съгласно чл. 152, ал. 7, т. 3 и ал. 8, т. 4 от Закона за данък върху добавената стойност страната е държава членка по потребление, и

3. за периода на възстановяване лицето е регистрирано за целите на данък върху добавената стойност в държавата членка, в която е установено.

Предпоставките за възникване на правото са три, две от които отрицателни /т. 1 и 2/ и една положителна /т. 3/. В случая между страните не е спорно, че през 2020 г. жалбоподателят не е имал седалище и адрес на управление или постоянен обект, от който се осъществяват доставки на стоки и/или услуги с място на изпълнение на територията на страната, не е извършвал доставки на стоки или услуги с място на изпълнение на територията на страната съгласно Закона за данък върху добавената стойност, като наред с това е изпълнена положителната предпоставка – лицето е установено на територията на друга държава членка - Германия, където е регистрирано за целите на ДДС. Следователно жалбоподателят отговаря на необходимите условия за придобиване на право на приспадане на ДДС по посочения ред.

На следващо място, чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-9/16.12.2009 г. определя кръга на доставките, по които данъкът подлежи на възстановяване. Съгласно нормативните изисквания това са доставки, по които е начислен данък върху добавената стойност за закупени стоки, получени услуги и осъществен внос на територията на страната, когато стоките и услугите се използват за доставки с място на изпълнение извън територията на страната, които биха дали право на приспадане на данъчен кредит съгласно глава седма "Данъчен кредит" от Закона за данък върху добавената стойност, ако мястото на изпълнение беше на територията на страната, както и за доставките с място на изпълнение на територията на страната по чл. 2.

Правото на възстановяване е ограничено с изискването данъчно задълженото лице по чл. 2 да извършва в държавата членка по установяване/С. И. облагаеми доставки с право на приспадане на данъчен кредит.

Не се спори между страните, че жалбоподателят използва в икономическата си дейност инструментите за производство на стоки от двете български дружества, които са реализирани в друга държава-членка на ЕС – Германия. Безспорно е също така, че крайните изделия се произвеждат от българските дружества чрез

експлоатиране на инструментите – собственост на жалбоподателя.

Спорният по делото въпрос е относно това представлява ли доставката на инструменталното оборудване от „Брозе Кобург“ и „Брозе Бамберг“ облагаема доставка на стоки по смисъла на чл. 6, ал. 1, вр. чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, към която следва да бъде приложена данъчна ставка от 20 %, или същите следва да бъдат третирани като ВОД, съответно облагаеми с нулева ставка. Попадането на една сделка в кръга на облагаемите доставки с място на изпълнение на територията на страната изключва възможността същата да бъде квалифицирана като ВОД.

Съгласно чл. 6, ал. 1 ЗДДС „доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или на друго вещно право върху стоката, както и на всяко друго право на разпореждане със стоката като собственик“. Разпоредбата на чл. 7, ал. 1 ЗДДС определя като ВОД „доставката на стоки, транспортирани от или за сметка на доставчика - регистрирано по този закон лице, или на получателя от територията на страната до територията на друга държава членка, когато получателят е данъчно задължено лице или данъчно незадължено юридическо лице, регистрирано за целите на ДДС в друга държава членка, и е предоставил идентификационния си номер по ДДС на доставчика“.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС „облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

На основание чл. 53, ал. 1 от ЗДДС вътреобщностните доставки са облагаеми с нулева ставка.

Безспорно е, че процесното инструментално оборудване е произведено по възложение и задание на „Брозе Кобург“, съответно „Брозе Бамберг“, и впоследствие е използвано от „Микроак“ ЕООД и „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД за производство на детайли, които са предмет на ВОД към „Брозе Вюрцбург“. Както е посочено по-горе, за доказване на последните са налични транспортни документи и фактури, издадени към дружеството жалбоподател в периода 2021 – 2022 г. Между страните не е спорно, че същите покриват нормативните изисквания и представляват ВОД на стоки с място на изпълнение на територията на Германия.

Не се спори между страните, че инструменталното оборудване, предмет на доставки към жалбоподателя по фактури от „Брозе Кобург“ и „Брозе Бамберг“, не е транспортирано извън територията на Република България, а след производството му остава за съхранение и експлоатация от „Микроак“ ЕООД и „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД за целите на производство на детайли за „Брозе Вюрцбург“. Следователно същото е произведено с оглед използването му изключително за производство на посочените детайли, използвани в дейността на жалбоподателя.

С оглед на това при преценката относно характера на тези доставки за целите на данъчно облагане следва да бъде съобразено дали са налице предпоставките на чл. 128 от ЗДДС. Съгласно същата разпоредба „когато основната доставка се съпътства от друга доставка и плащането е определено общо, приема се, че е налице една основна доставка“.

В тази връзка СЕС се е произнасял многократно по тълкуването и разграничаването на случаите на множество доставки, които всъщност представляват една неделимо свързана такава. Макар да са постановени по производства за преюдициално запитване, при които основният спор се различава от настоящия, Съдът на ЕС е дал някои генерални насоки при преценката на всеки отделен случай, които следва да бъдат посочени и съобразени при постановяване на настоящото решение.

На първо място, в Решение от 17.01.2013 г. по дело C-224/11 на СЕС се поддържа, че „за целите на ДДС всяка доставка на услуги в общия случай трябва да се счита за отделна и самостоятелна, видно от член 1, параграф 2, втора алинея от Директивата за ДДС (вж. Решение от 27 септември 2012 г. по дело Field Fisher Waterhouse, C-392/11, точка 14 и цитираната съдебна практика).

От практиката на Съда обаче е видно, че при определени обстоятелства няколко формално самостоятелни доставки, които могат да бъдат извършени поотделно и по този начин могат да бъдат обложени или освободени поотделно, трябва да се считат за една-единствена сделка, когато не са самостоятелни (Решение от 21 февруари 2008 г. по дело Part Service, C-425/06, Сборник, стр. I-897, точка 51 и Решение от 2 декември 2010 г. по дело Everything Everywhere, C-276/09, Сборник, стр. I-12359, точка 23). Налице е една-единствена сделка по-специално когато два или повече елемента или действия, предоставени от данъчнозадълженото лице на клиента, са толкова тясно свързани, че обективно образуват една-единствена неделима икономическа доставка, чието разделяне на части би било изкуствено (Решение от 27 октомври 2005 г. по дело Levob Verzekeringen и OV Bank, C-41/04, Recueil, стр. I-9433, точка 22 и Решение от 29 март 2007 г. по дело Aktiebolaget NN, C-111/05, Сборник, стр. I-2697, точка 23)“.

По този начин Съдът приема не само че всяка доставка на услуги трябва нормално да се счита за отделна и самостоятелна, но и че сделката, която от икономическа гледна точка се състои от една-единствена доставка на услуги, не трябва да бъде изкуствено разделяна на части, за да не се наруши функционирането на системата на ДДС (вж. в този смисъл Решение по дело CPP, посочено по-горе, точка 29 и Решение от 22 октомври 2009 по дело Swiss Re Germany Holding, C-242/08, Сборник, стр. I-10099, точка 51)“.

Съгласно т. 58 от същото решение „за да прецени дали може да се приеме, че такива сделки могат да се считат за злоупотреба, националната юрисдикция трябва да провери преди всичко дали целеният резултат е данъчно предимство, чието предоставяне би било в противоречие с една или множество цели от Шеста директива, и след това да провери дали представлява основна цел на приетото с договора разрешение“.

В практиката си Съдът на ЕС посочва, че в някои случаи множество формални независими доставки, които по принцип биха могли да бъдат извършвани отделно и по този начин да бъдат обложени или освободени, трябва да се считат за една единствена доставка, когато те по съществото си не са независими. Съдът отграничава две категории случаи:

1. налице е една единствена доставка, тогава когато един или повече от елементите съставляват основната престация на доставчика, докато други елементи следва да бъдат разглеждани като спомагателни, поради което те подлежат на същото данъчно третиране като основната доставка. В частност това са случаите, в които тези елементи сами по себе си не представляват цел за клиента, а са средство за това клиентът да използва по-пълноценно ползите от основната доставка.

2. налице е една единствена доставка и тогава, когато няколко елемента на сделката, предоставяни на клиента, всички от които са еднакво необходими за постигането на целите на договора, са така тясно свързани, че образуват обективно една неразделна икономическа операция, която не следва да бъде разделяна изкуствено на части (решение по дело C – 425/06, Part Services Srl, т. 53, решение по дело C – 41/04, Levob, т. 22).

Съгласно даденото от СЕС тълкуване, следва да се приеме, че една доставка се счита за съпътстваща по отношение на основна такава, когато *за клиентите не представлява цел сама по себе си, а начин те да се възползват при най-добри*

условия от основната услуга на доставчика – т. 41 от горното решение и т. 30 от Решение по дело CPP и т. 52 от Решение по дело Part Service. В настоящия случай е относимо и даденото във втората точка тълкуване, налице е такава връзка на отделните елементи на сделката, при която те са еднакво необходими за постигане на специфичната ѝ цел.

Настоящият състав намира, на първо място, че доставката на оборудването е изключително предназначена за производството на детайли с конкретни характеристики, необходими за дейността на жалбоподателя. Извън тази цел придобиването на инструмента няма икономическо значение. В договора за поръчка на същия изрично е записано, че същият ще се експлоатира от производителя /едно от двете български дружества/ изключително за производствени цели на стоки за купувача или трета страна, посочена от него в писмен вид /чл. 5/.

Съгласно горния анализ на представените по делото писмени доказателства, съдът намира, че на „Микроак“ ЕООД, съответно на „Интегрейт Микро-Електроник България“ ЕООД, е зададено изработването на конкретни инструменти /машини за производство на детайли съгласно изложеното от вещото лице становище в съдебно заседание от 22.11.2022 г./ по чертеж на възложителя, със специфични характеристики, което следва да бъде годно за използването му изключително за производство на точно определени детайли, влагани в конкретни модели автомобили. В този смисъл това специфично оборудване представлява необходимо и незаменимо условие за изработването на крайните продукти, без което то би било невъзможно. Изрично в договора за поръчка на оборудването е посочено, че доставката му се счита за приета след доказване годността на същото за производство на детайли в определено със заданието количество и качество. Анализът на тези факти води до извод, че в икономически аспект за дейността на дружеството жалбоподател инструменталното оборудване има обслужваща функция спрямо крайния продукт – той е средство, цел за получаването му, като предмет на последващи доставки е именно последният, а не инструментът.

С оглед даденото от СЕС тълкуване с горесцитираното решение, цел на сделката е доставката на детайлите – крайни изделия, която не може да бъде постигната без придобиване на първо място на конкретната инструментална екипировка. Поради това производството на детайлите и доставката им до жалбоподателя е обусловена от доставката на инструментите. Двете доставки са в такава връзка на зависимост една от друга, че е невъзможно или нецелесъобразно съществуването на едната без изпълнение на другата. Двете заедно образуват една неделима икономическа сделка, насочена към придобиване на крайния продукт, като доставката на оборудването няма самостоятелно значение за получателя.

Освен това в случая инструментите и крайните изделия са произведени от един и същи субект, съхраняват се и се оперират от него до доставката на детайлите, което обуславя категоричната им връзка. Тя е двустранна, за разлика от твърденията на жалбоподателя, тоест колкото съществуването на инструмента зависи от необходимостта за производство на крайните изделия, толкова и последните са обвързани с оборудването, тъй като могат да бъдат произведени единствено чрез използването именно на него.

В случая следва да бъде посочено с оглед възраженията на жалбоподателя, че качеството на оборудването на самостоятелен материален актив не променя горните изводи по отношение на сделката, чрез която е придобит, като част от една обща такава, включваща изработката му и покупката на произведените с него детайли, използвани в търговската дейност на дружеството.

Не води до обратния извод липсата на общо плащане, както и липсата на идентичност на страните по основната и предшестващата я доставка. На първо

място, по делото липсват данни за извършено плащане по сделките за прехвърляне на оборудването от „Брозе Кобург“ и Брозе Бамберг“ към дружеството жалбоподател. На следващо място, както е посочило вещото лице, няма как да бъде иначе, след като страните по двете доставки, част от веригата, са различни. Освен това в практиката си СЕС сочи, че наличието на общо плащане не е единственият критерий за преценка дали е налице единна доставка. Съгласно т. 44 от решение по дело C-224/11 отделното фактуриране и самостоятелното определяне на цените е довод в подкрепа на наличието на отделни доставки, без обаче да има решаващо значение. Според Съда на ЕС не са от решаващо значение за определяне на това дали е налице една или множество отделни независими доставки нито договорната структура между страните (наличието на един или няколко договора), нито това дали възнаградението е договорено като обща сума (решение по дело C – 41/04, т. 25; решение по дело C – 267/09, т.29). Според СЕС обстоятелството, че за доставките е уговорена отделна или обща цена, няма решаващо и съществено значение относно преценката дали става въпрос за една икономическа неделима доставка или за отделни самостоятелни доставки. За извършването на преценка дали се касае за една или повече доставки СЕС определя като водещи обективните критерии относно естеството и икономическата обвързаност на отделните доставки, а не формалните характеристики като например дали възнаградението е определено общо или не. СЕС е имал възможност да се произнесе в мотивите на Решение от 21.02.2008 г. по дело C-425/06, че „националната юрисдикция трябва да прецени дали предоставените ѝ доказателства сочат за наличието на една-единствена сделка, независимо от договорната структура на същата. В този контекст може да се наложи тя да разшири обхвата на своя анализ посредством търсенето на указания за наличието на злоупотреба“ — например е отбелязано като относимо за разглежданите в главното производство сделки /а и за тези по настоящото дело/, че същите се характеризират със следните белези: – двете дружества, участващи в сделката за лизинг, са част от една и съща група; - разгледана отделно, тази доставка изглежда лишена от икономическа рентабилност, така че жизнеспособността на предприятието не може да бъде осигурена само посредством сключените договори с получателите по доставките /т. 54-57 от посоченото решение/. Съдът намира, че обстоятелствата по делото сочат на извод, че доставките са изкуствено разделени предвид специфичната връзка между немските дружества - продавачи на оборудването /„Брозе Кобург“ и „Брозе Бамберг“/ и приобретателя им – жалбоподател по делото като част от едно общо обединение на търговски дружества, доколкото има такива данни по делото, включително от представените разпечатки от електронна кореспонденция с българските дружества, производители на оборудването. На първо място, безспорно е, че в случая се обособяват две вериги на доставка, като първата представлява поръчката на оборудването от едно от дружествата – част от обединението, последвано от прехвърляне на друго дружество от същата група след придобиването му от българския производител, като при двете доставки се начислява ДДС в размер на 20 % върху стойността на инструменталната екипировка. Наличните по делото данни сочат, че трите немски дружества имат обща дейност и макар инструменталната екипировка да е доставена на „Брозе Кобург“, съответно на „Брозе Бамберг“, същата е предназначена за задоволяване на икономическите цели на групата като цяло. Индиция за това е и изложеното в горепосочената електронна кореспонденция с представител на българското дружество „Интегрейтид Микро-Електроникс България“ ЕООД /л.120/, в която се сочи, че по фактура № [ЕГН]/26.04.2018 г., издадена на „Брозе Кобург“ за доставка на тулинг е започнало масово производство на изделия, като доставките са отчитани като ВОД към „Брозе Бамберг“. При тези факти са налице основания да бъде

направен извод за преднамереното разделяне на иначе една единна доставка. В подкрепа на това е и липсата на доказателства за извършено плащане по сделките за прехвърляне на оборудването от „Брозе Кобург“ и Брозе Бамберг“ към дружеството жалбоподател.

Гореизложеното е основание да се отхвърли възражението на жалбоподателя, че липсата на идентичност на страните по отделните сделки, част от веригата, прави извода за наличието на една единна доставка необоснован. В случая междинната доставка по прехвърляне на вещта между двете немски дружества цели да разкъса единството на сделката по доставката на детайлите, в която е включена и доставката на използвания за производството им инструмент, поради което изкуствено и неоправдано е разделена общата доставка.

По аналогични дела относно доставки на инструментална екипировка с участието на някои от горепосочените субекти има съдебна практика – Решение № 9807 от 28.06.2013 г. по адм. дело № 4716/2012 г. на ВАС, I отделение, с което е оставено в сила Решение № 875 от 20.02.2012 г. по адм. дело № 4292/2011 г. на Административен съд София-град, и Решение № 2923 от 28.02.2014 г. на ВАС, I отделение, с което е оставено в сила Решение № 1949 от 22.03.2013 г. по адм. д. № 7678 по описа за 2012 г. на административния съд - С. град.

След анализа на практиката на СЕС и отчитайки особеностите на т.нар. инструментална екипировка, включително договорните отношения между страните и специфичната връзка между жалбоподателя, от една страна, и доставчиците му „Брозе Кобург“ и Брозе Бамберг“, от друга, се обосновава изводът, че отделното фактуриране на инструмента с отделна цена от серийно произвежданите електронни компоненти и договарянето на междинна сделка по прехвърлянето на собствеността му не може да бъде основание за разделяне на единната доставка, съответно за различно данъчно третиране на двете.

По така изложените съображения жалбата на BROSE FAHRZEUGTEILE SE&CO. Kommanditgesellschaft, WURZBURG, Германия, се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена, а атакуваният А. № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г. като законосъобразен, издаден от компетентен орган в съответната писмена форма и при съобразяване на материалноправните разпоредби и процесуални правила – следва да бъде потвърден.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. второ от ДОПК, вр. чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните адвокатски възнаграждения съдът намира, че жалбоподателят следва да бъде задължен да заплати на ответната страна сумата в размер на 9683.90 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение за процесуално представителство на ответника по делото.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. 1 и чл. 161, ал. 1 от ДОПК, Административен съд София град, III отделение, 70-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на BROSE FAHRZEUGTEILE&CO.KG WURZBURG, Германия с VIN DE814944728, срещу Акт за прихващане или възстановяване № П-22221121122568-004-001/23.07.2021 г., издаден от М. Т. П., на длъжност „главен инспектор по приходите“ в ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 1575/11.10.2021 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ – С. при ЦУ на НАП.

ОСЪЖДА BROSE FAHRZEUGTEILE&CO.KG WURZBURG, Германия с VIN DE814944728, с адрес за кореспонденция: Deutschland, Ohmstrase 2a, 97076 Wurzburg, да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 9683.90 лева (девет хиляди шестстотин осемдесет и три лева и деветдесет стотинки), представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: